

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apodixes, Sive Demonstrationes Tres Horrendarvm Blasphemiarvm Ecclesiae A Calvino Reformatae, Circa tres primos Symboli Catholici Articulos

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphaliae, 1608

Capvt I. Caluinistas esse impios, quod negent honorem nomini Iesus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35415

animæ vlcus vulnusq; suppurans nauseam moueat.
 Hæc peruersitas inquit loquens de peccato 2. Inft.
 cap. 1. §. 8. nunquam in nobis cessat. Et alibi lib.
 4. Inftit. cap. 15. §. 10. Iam perspicuum est quàm
 falsum sit per Baptismum solui nos & eximi
 ab originali peccato: *Ab his non abludit in antido-*
to Tridentini Concilij sess. 5. Manet verè peccatum
 in nobis, neque per Baptismum extinguitur.
Sed ignoscendum Iesu, si peccatum Caluino non sustu-
lerit, pro quo in solidum & ex asse iustum redemptio-
nis pretiū patri dependere non potuit. Fateor, enim,
 ait, 2. Inftit. cap. 17. §. 1. Si quis simpliciter &
 per se Christum opponere velit iudicio Dei,
 non fore merito locum; quia non reperitur
 in Christo homine dignitas, quæ possit De-
 um promereri, *sive quod idem est, cui ex iustitia,*
ratione passionis infinitè pretiosa, pater debeat remis-
sionem delictorum.

CAPVT I.

Caluinistas esse impios, quod negent hono-
rem nomini Iesu.

ARgumētum 1. in thesi positum est: sum-
 mum impietatis in Christum argumen-
 tum censetur, plus reuerentiæ exhibere suo-
 rum Principum Nominibus, quam suauissime
 saluificæq; Christi Dei ac Domini nostri Iesu
 nomenclaturæ. Atqui vero plus exhibent re-
 uerentiæ Calviniani suorū Principum appella-
 tio-

lationibus, quam saluberrimo Nomini IESV. Impij igitur sunt Calvinistę. Maior ex eo perspicua est, quod honor ab excellentia cognita suboriatur, eoq̄ue tribuatur vnicuiq̄ue amplior, quo eius excellentia est maior. Christo igitur Iesu nominato minus deferre honoris quàm Principi, est minus in eo agnoscere excellentiæ, quàm in Principe; quę dementissima & Calviniana planè impietas est. Minor autem nulli inter Calvinistas non versato, est exploratissima, eamq̄; his verbis exprobrat professori Heidelbergensi Pareo Godefridus à Driel, in antipericope, thesi 16. *Vidi aliud admirandum Heidelbergæ anno proximo praterito. Nimirum vos Calvinistas ad auditum nomen Principis vestri capita aperire, dextram osculari, toto corpore assurgere, rectosq̄; aliquantisper cõsistere & detectos. At ad auditum sanctissimum illud Dei, ac Dom. nostri Nomen, q̄ est super omne nomen IESVS, vt truncos, vt asinos, vt atheos, nulla prorsus exhibita reuerentia, ne politica quidem cõsidere. Idem est testimonium ex Gallijs, Anglia, Scotia, Belgio à Calvinistis venientium, qui nihilo plus aiunt, caluinianos prolato nomine IESV moueri, quam si vel Cain, vel Iudam, vel Sathanam nominari audiant. Et si accidat, aliquem ex veteri consuetudine signum honoris edere, eum statim ab omnibus derideri, vt superstiosum, cucullo dignum, Semipapistam, idololatram. Eandem sumptionem habes disertis Caluini verbis probatã in thesi ex cõment.*

Caluinistę plus reuerentię suis exhibent principib⁹ quam Christo.

in cap. 2. ad Philippenf. Plusquam ridiculi sunt, &c. Innuit eandem sibi (vt solet) contrarius Prædicans ipse, hic §. 5. dum tantundem efficacix & reuerentix vult ascribendum nomini Dei vel Christi, quantum nomini Iesu. At vero ad nomen Dei vel millies auditum manum pileo non admoueat Calvinisequæ. Quomodo igitur id faciant ad dulcissimum nomen Iesu?

Responso
prædican-
tis.

Refutatio.

Respondet Prædicans §. 5. mendacium in eo latere, quod falso infimulentur Calviniani, quasi vetent aperiri caput, aut genu flecti ad nomen Iesu. Sed in eo diuertit primum à thesi, in qua exprimitur quid ipso opere præstent Calvinistæ, non autem quid vetent: at ipso opere nullum honoris indicium præ se ferunt, si nomen Iesu pronuncient. Deinde an non vetare quoddam est, pro cõcione publica in eos debachari (prout factum vicinis in locis pro comperto tenemus) qui Iesu nomini reuerentiam exhibent? aut vetare non est, Iesu Naue profiteri scribereq; *ridiculum esse sibi persuadere in nomine Iesu genu flectendum?* Quid? quod ipse Prædicans nõ sine suis solennibus calumtholicis sed nijs malignisq; mendacijs admixtis, vt ijs nomini Iesuorum blasphema dogmata palliet, scribat loco cit. *Vetamus crassum vulgi Papistici errorem & stolidam superstitionem in eo positam, quod vocabulo, Iesus, per se efficacia quadam diuina, imo maior quadam diuinitas, quam nomini Christi Seruatoris*
aut

Nomini Ie-
sus Syrach,
Iesus Naue
&c. nõ ha-
betur ho-
nor à Ca-
tholicis sed
nomini Ie-
sus Chri-
stus ppter
personam
nomina-
tam,

aut Dei inesse putetur Quid ultra requiris Calu-
 noprædicans? prætorium tuum edictum &
 vox est: *Vetamus*. vsitatum tibi tuisque adiun-
 ctum illi est mendacium, *vulgus stolidum superstitione*
vocabulo Iesus diuinitatem quandam tribuere;
 crassus hic error est tuus, nescire maximum
 inter nomina verbaque rem eandem significan-
 tia existere discrimen, vnumque altero subli-
 mius, grandius, efficacius esse apud intelligen-
 tes, propter modum, quem habet significan-
 di sublimiorem euidentioresque;

De vi voca-
 bulorum.

Eundem apud Iudæos in veteri testamen-
 to significabant Deum, hæc nomina, El, Iah,
 Cados, Sebaoth, Helion, Elohim, Adonai, E-
 hie, Agla, Sadai, Iehoua: postremum tamen
 tetragrammaton siue quadrilaterum, vulgo
 fas non erat effari. Vt enim Burgenfis Exod.
 3. ait: nulli fas erat nomen tetragrammaton,
 nisi Sacerdotibus solummodo pronunciare,
 tunc cum in templo solenniter populo bene-
 dicebant. Vnde hæc tanta reuerentia vni huic
 voci & non cæteris, cum tamen aliæ significa-
 rent idem? An quod illæ Deum significarent
 quidem, sed sub ea ratione, quæ apprehendi-
 tur vt fortis, Robustus, Excelsus, Dominus,
 Gubernator; hæc verò designet Deum, qui e-
 rat, est, eritque in perpetuum, ipsiusque naturam
 magis repræsentet? Habet & Redemptor no-
 ster plura nomina, vocaturque Verbum, Lux,
 Splendor, Imago Patris, Emanuel, Agnus, Leo,
 Mes-

Discrimen
 inter Dei
 nomina, &
 vnde id.

Discrimen
 nominum
 Christi
 Domini.

Messias, Christus, IESVS; sed omnium inter hæc augustissimum, amabilissimumque semper fuit postremum, vt quod non Deum (in cuius offensam incideramus) duntaxat in memoriam nobis reuocaret (prout priori loco posita faciunt) non Reges, Prophetas, aut Sacerdotes, aliaque; significatu suo latè fuso indicaret, sicut nomen Christi, Psalm. 17. Reg. 24. Isai. 45. non acceptione metaphorica animum distraheret, sed Deum & hominem, qui animam suam pro anima nostra posuit, vt ipsi proprium & personale exprimeret. *Cum nomine Iesum, ait B. Bernard. serm. 15. in Cantica, hominem mihi propono mitem, humilem corde, benignum, sobrium, castum, misericordem, & omni sanctitate conspicuum, eundemque ipsum Deum omnipotentem, qui suo me exemplo sanet, & roboret adiutorio. Hæc omnia simul mihi sonant, cum insonuerit mihi IESVS, sumo mihi exempla de homine, auxilia à potente. Multi sunt hoc in argumento tractando vetusti Patres, de quibus Barradius tom. 1. li. 9. c. 7.*

**De vi nominum
cōtra morbos.**

Novimus vocabula nullam vim habere naturalem, vulnera vel morbos sanandi, dæmones fugandi, sanguinem sistendi, ferrum hebetandi, noxas depellendi, vt docet Delrio disq. Mag. lib. 1. c. 14. q. 3. Illud interim negari non posse arbitramur, quin vnum alio sit hoc efficacius ad animos mœrore, metu, lætitia, aliisque affectionibus complendos, quo expressius ea significat, quæ ad gaudium tristitiamque inui-

inuitant. Nonne imagines amicorum nostrorum hoc magis nos exhilarant, vel affligunt, quò euentius eorum vel felicitatem, vel misérias, & clades nobis referunt? at imagines & signa per aures ad animum demissa, sunt nomina. vt proinde etiam inter nomina Filij Dei, hoc iucundius efficaciusque ad mentes in sui amorem reuerentiamque commouendas cèferi debeat, quod ipsius signum est, qua potest ratione quam amabilissimus nobis offerri. Sensit id B. Bernardus cum de hoc nomine post multa in eius laudem decátata subiungit: Est mel in ore, in aure melos, in corde iubilus. Si nihil in se tale sentit meus Prædicans, nõ miretur; margarita, mannaque absconditum est hic interior affectus, nec temerè proijcitur ante porcos. Vim istam efficaciamque diuinam in repræsentando significandoque habet, non apud mentes hæretica superbia dementatas, sed humiles, sed castas, sobriasque, sed orandi contemplandi que studio addictas.

Verum enim uero, non omnis etiam vis nominis Iesu, est à ratione significandi, sed quædam insuper existit à diuina uirtute ad nomen hoc inuocatum prolatumque concurrente propter Christi merita, salutemque humano generi allatam. **Dei nominis Iesu supernaturali.** Erexit Beatus Petrus Actor. 3. in nomine Iesu claudum: exegit Act. 16. è mulieris corpore in eodè nomine B. Paulus diabolũ. Insidias veneficorũ, lemurũ, dæmo-

dæmonum per nomen idem disiecerunt, B. Antonius apud Athanasium in eius vita. Christiani apud Lactantium lib. 4. c. 26. apud Iustinum Dialogo contra Tryphonem, similia & alij fecerunt. tota hæc erectio, exactio, disiectio à nomine Iesu profluxit, sed quæ cum eo Deus vberiori suo gratioſoq; influxu propter insinuata pretiosissima salutis nostra lytra cooperari voluit. adeoq; etiam debuit ob p- missionem eius qui dixit: quicquid petieritis patrem in nomine meo dabit vobis. Ioan. 4. Et in nomine meo dæmonia eijcient. Luc. 10. hoc ferè modo in illa zelotypiæ adiuratione & lege Torath Kina. Num. 5. operatus est in lege veteri, ita etiamnum ad Ecclesiæ preces & exercismos concurrit. Vide Tyræum in Apparitionibus. Rectè proinde August. lib. de Assumpt. c. 3. *Vocabulum IESVS gloriosum, omni ornatu cultuq; dignissimum super omnia nomina (audisne hæc Prædicans?) super omnia nomina elatum, non debuit ab hominibus imponi, nec ab his in mundum inferri.*

Sed calumniatur Prædicans, quod citatis Caluini verbis addita in thesi nõ sint hæc, quæ apud eum sequuntur: *quasi vox esset magica, quæ totam in sono vim habeat inclusam.* Expectabam vt laudaret Iesuitas, quod mendacissimam hanc Caluini calumniam prætermisissent: sed frustra hoc est; non albescit Aethiops, non etiam mitescit in Iesuitas Prædicans; obstinauit cum

cum Geneuensi suo médaciorum architecto, audacter & constanter conuitiari & mentiri, superstitionesque magicas in honorando nomine Iesu de Catholicis in discipulorum suorum aures ingerere. Quid enim aliud quam decempedalia sunt hæc mendacia, ante Caluini, nunc vero etiam huius prædicantis?

1. *Nomen Iesus totam in sono vim habere inclusam secundum doctrinam Catholicam.* Vim habet & à Deo, ad nominati Saluatoris nostri honorem sæpe operante, & à ratione suæ significationis, per quam ortum, vitam & passionem Christi domini & de morte, mundo, inferis triumphatoris, hominibus, angelis, Deo repræsentat.

2. *Christum ipsum commutatum à Papistis in nudum vocabulum, externumque vocis sonum.* Vocabulum quidem Catholicis est vox Iesus, & planè vocabulum, sed quo salus nostra Christus, velut in imagine auriculari & signo agnoscitur honoraturque.

3. *Opinione magica imbutum vulgus quasi diuina vis sit in vocabulo Iesus.* Magica opinio non est vim tribuere supernaturalem voci diuinitus allatæ, si hanc ei vim cum catholicis tribuas, quæ est instrumentum omnipotentis Dei, qui operatur per illud Sathenæ contraria impossibiliaque miracula.

4. *Vocem eam esse magicam, ed quod ad eam auditum flectamus genus.* Magica verba non sunt regum

Decempedalia mendacia Calvinistarum.

gum principumq; nomina, quibus tamen auditis subditus assurgit honoremq; defert.

CAPVT II.

Caluinistas esse impios, quod IESVM nolint esse IESVM, & Saluatorem omnium.

2. Argum. **S**ecunda ratio ibidem posita est: Summa est Simpietas docere Iesum non esse Iesum, id est eum, qui mundum saluum faciat à peccatis suis, at ita docet Calvinistæ. summè igitur impij sunt Calvinistæ. Prima propositio ex Gabrielis attestazione Luc. 2. & alijs Scripturæ sententijs est indubitata. Secundam propos. negat prædicans §. 7. sed quod id tutum satis non putaret §. 8. annectit; *circumspectè in hoc agendum*. Probemus igitur assumptionem: Calvinus vult Christum non venisse, nec esse mortuum, & meritum pro reprobis, vt docet Becanus cap. 4. disp. de prædest. part. I. ex Caluino l. 3. Inst. c. 22. §. 10. & c. I. disput. de auxilijs, ex 3. Institut. ca. 24. §. 13. estque hæc aliorum caluinistarum sententia. Quis autem negat reprobos spectare ad mundum? Venit igitur caluinianus Iesus, non vt saluet mundum, siue non vt illuminet, Ioan. I. omnè hominem venientem in hunc mundum, sed vt clamet, ex Matt. II. peruerso, nõ venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, quia ego nõ reficiam vos. Sed

Caluinistæ
negant Ie-
sum esse
Iesum.

Iesus Calui-
nisticus nõ
est mortu⁹
pro pecca-
toribus re-
ijciendis.